

LA NOTA

Butlletí de MUSICAT

número 15

Reportatge:
**El Co NCA vol
fer efectives les 36
propostes
per millorar la
condició professional
d'artistes i creadors**

Entrevista a Luis González

L'AIE atorga el Premi Amic
d'Honor a MUSICAT

La 7ª edició de Girando Por
Salas ja està en marxa

Assemblees Generals de
MUSICAT

LA NOTA

Butlletí de MUSICAT

número 15

Associació Professional
de Músics de Catalunya

Joaquim Vayreda, 65, entl. D
17001 Girona
Tel. 972 218 689
Fax 972 223 271
info@musicat.cat
www.musicat.cat

Col·labora

fundación sgae

Junta directiva

President Josep Reig

Vicepresident Josep Ramon Prats

Secretari Josep M. Mascarell

Vocals: Carles Creixell, Susanna del Saz,
Joan Figueras, Antoni Mas, Albert
Prat i Montserrat Pratdesaba

Gerència

Associació Professional Marga Castañer
Grup de Gestió Anna Franco

Redacció Lluïsa Massó
Maquetació i disseny Iglésies Associats

Dipòsit legal GI-323-2011

Juliol de 2016

Editorial

EN FUNCIONS

Josep Reig
President de MUSICAT

Estem pendents d'una subvenció que ha d'arribar, no sabem si tindrem disponibilitat pressupostària, hem esgotat la partida, no estem segurs de poder-vos pagar, hem d'aprovar una modificació de crèdit, hem hagut de suprimir aquest acte, ho farem amb algú del poble, ens sap greu però aquest any no us podem contractar... Us sonen, aquestes respostes? Segur que sí. Tenim el país en *standby* i les conseqüències per als músics, que bàsicament treballem per a l'administració local, són greus. Aquestes respostes defineixen perfectament la nostra situació: poca feina, menys estabilitat, cap tipus de previsió i catxets a la baixa per poder treballar mínimament. I pel que fa al sector privat - sales de música en viu, bars, sales de ball, etc. - la situació no és pas millor.

Pel que sembla, això va per llarg. Hem de passar, de nou, unes eleccions generals que, si fem cas de les enquestes, poden tenir resultats similars als que han provocat aquesta paràlisi governamental. Pel que fa a Catalunya, quan ja portem gairebé mig any de legislatura, no s'han pogut aprovar els pressupostos del 2016. La veritat és que costa d'entendre com pot ser que es planifiqui el que es gastarà en un any, quan ja estem a la meitat. I això sense descartar que es convoquin unes noves eleccions a la tardor.

Ara que s'intuïa una petita millora en l'economia i semblava que començàvem a sortir de la crisi, ens trobem un cop més en aquest camí sense sortida. Vivim en un país on el govern de l'Estat no governa perquè està en funcions i el govern de Catalunya no pot governar perquè no té el suport necessari. Mentrestant els ciutadans, els músics també, veiem

com augmenta la precarietat i la inestabilitat de les nostres vides. Potser és una afirmació populista i simple, però si el sou que cobren els nostres polítics es veïes condicionat per la seva acció de govern, potser ja haurien trobat la manera de sortir d'aquest atzucac.

I mentre esperem algun signe de responsabilitat i compromís per part dels nostres polítics, a nosaltres no ens queda més remei que continuar lluitant per la nostra professió, tot i sabent que, al menys a curt termini, no es produirà cap tipus de reforma laboral ni fiscal que pugui millorar la nostra situació. Per això, mentre les coses no canvien, a MUSICAT continuarem aplicant el nostre model que, com a mínim, garanteix que els músics puguem assolir els nostres drets laborals.

Aquests últims dies hem llegit algunes crítiques cap a la nostra gestió, acusant-nos de monopolitzar el sistema de contractació. Com ja hem dit infinitat de vegades, el nostre model no ha de ser la solució definitiva, però de moment es una solució. En tot cas, si som culpables de procurar que els nostres socis aconseguixin uns drets laborals, com la jubilació, la baixa o l'atur, assumim perfectament la nostra culpabilitat.

Per sort, no tothom ho veu així. El passat 6 de juny l'AIE va reconèixer la nostra tasca en favor de la música i els músics amb el premi Amics d'Honor. No cal dir que aquest reconeixement és un estímul per continuar treballant. És a dir, per continuar funcionant en lloc d'estar en funcions, com d'altres.

Que tots plegats tinguem un bon estiu, malgrat tot.

Pren nota ●●●

Hem renovat la pàgina web

La pàgina web www.musicat.cat necessitava una renovació. L'anterior ja tenia vuit anys d'antiguetat i, en molts aspectes, havia quedat obsoleta. A més, calia reforçar la seguretat després que, a finals d'any, patíssim dos atacs de spam que ens van impedir rebre mails durant dos dies i ens van fer caure la pàgina web. Per aquest motiu, també hem canviat de servidor i hem confiat l'allotjament a un proveïdor que ens ofereix les màximes garanties de seguretat.

Des del punt de vista de l'usuari, la nova web és més clara i intuïtiva. A més, és responsiva, o sigui que s'adapta a qualsevol pantalla d'ordinador, tablet o mòbil. Hem conservat els mateixos continguts i funcionalitats que hi havia a la web anterior, però n'hem canviat una mica la distribució i els hem millorat. Aquesta millora és ben visible al Catàleg de Música en Viu, que té una presentació més agradable i ofereix més possibilitats (per exemple, un mateix artista pot incloure-hi diferents espectacles).

També volem donar més visibilitat a l'agenda i i per això l'hem situat al centre de la web amb un calendari ben visible. Totes les actuacions que pengen els grups i solistes al seu espai de la zona de socis, es poden consultar mitjançant aquest calendari. Les actuacions del dia són visibles a la pàgina d'inici i es poden consultar totes accionant una barra de desplaçament lateral.

Per facilitar la recerca de continguts, hem incorporat un buscador general – a la part superior dreta, sota de les xarxes socials – que permet trobar a l'instant qualsevol contingut del lloc, introduint només una paraula. També hem incorporat un buscador específic a les FAQ (preguntes freqüents). Aquesta secció és molt interessant perquè respon la majoria de les preguntes que es poden fer els socis sobre el funcionament de MUSICAT (la facturació, les altes a la seguretat social, les factures que es poden desgravar, etc.). Hi hem afegit un espai per escriure una pregunta, si no es troba a la secció. La contestarem i, si és pertinent, l'afegirem a la llista.

Una novetat rellevant és el simulador de factures, que permet calcular l'import i les despeses d'una factura introduint les dades següents:

- Nombre de músics.
- Tipus d'IRPF que s'aplica (del 2% al 21%)
- Quilòmetres d'anada i tornada (sempre partint de Girona, que és la seu de l'empresa)
- Import a facturar
- Factures deduïbles de roba, material, reparacions, serveis, etc. (en trobareu la llista a les FAQ), sempre a nom de Músics de Girona SCCL, Músics de Catalunya SCCL o Associació Dos Per Quatre, segons l'empresa que facturi les actuacions

Aquest simulador funciona com el nostre programa de facturació i permet calcular ràpidament un pressupost o saber a quant pujaria una factura per percebre una quantitat neta.

Pel que fa a la zona socis, l'usuari i la contrasenya per entrar no han canviat. El que sí ha canviat és la presentació dels continguts, que s'han organitzat en quatre icones:

- Gestionar catàleg i calendari (aquí també podeu canviar la contrasenya)
- Facturació (consulta la facturació, sol·licitud de factura, històric de sol·licituds, dietes, nòmimes, etc.)
- Comunicats interns (cal obrir aquesta icona en connectar-se)
- Assessorament (per formular qualsevol pregunta o demanar assessorament jurídic, fiscal o laboral)

Les seccions Borsa de Treball i Els Encants continuen obertes a tothom, tot i que els anuncis es revisen abans de ser publicats. La informació més rellevant del sector està assegurada a les seccions Notícies i Premsa, i també per la inserció de les notícies de música que serveix la televisió cultural Sies.tv. També hem incorporat un *slider*, a sota mateix del logo, per tal de fer més visibles els missatges o notícies que considerem més importants.

Finalment, un detall a tenir en compte: per tornar a la pàgina d'inici, s'ha de clicar el logo de MUSICAT.

Per qualsevol dubte, problema o consulta, podeu escriure a info@musicat.cat.

Els socis de MUSICAT tindran un 50% de descompte en les acreditacions per a la 19ª Fira Mediterrània de Manresa

MUSICAT tornarà a tenir un estand a la 19ª Fira Mediterrània de Manresa, que se celebrarà del 6 al 9 d'octubre en aquesta ciutat. Gràcies a la renovació del conveni amb FMM, els membres de MUSICAT tindran un 50% de descompte en les acreditacions, presentant el carnet de soci. L'acreditació, vàlida per a dues persones, inclou el programa de la Fira, la guia professional, entrades per als espectacles de pagament i accés a la llotja professional i virtual.

La FMM és una fira d'espectacles interdisciplinària i un punt de trobada del sector de la música popular i tradicional i de les músiques del món. MUSICAT posa l'estand a disposició dels socis que fan aquest estil de música perquè puguin donar visibilitat a les seves propostes. La llotja professional és un punt privilegiat de contacte i compra-venda, tant del sector de les arts escèniques (circ, familiars, arts de carrer...) com de les músiques del món.

Demaneu els vostres codis per entrar a la Zona Socis del web www.musicat.cat

Si encara no els teniu, demaneu-nos els vostres codis personals (usuari i contrasenya) per entrar a la Zona Socis del web www.musicat.cat

Aquests codis us donen accés a la sol·licitud de factura en línia. Quan necessiteu una factura, només heu d'omplir el formulari amb les dades i clicar "enviar". De seguida rebreu per mail la confirmació que hem rebut la sol·licitud. Quan la factura estigui feta, la referència quedarà penjada en aquest espai i, quan estigui pagada, veureu la data de pagament en vermell al costat. Això us permetrà tenir un control de les vostres factures pagades i pendents. També evitarà que oblideu alguna dada necessària per fer la factura.

Aquests codis també donen accés a gestionar la informació del grup que apareix al Catàleg de Música en Viu i a l'agenda d'actuacions de la pàgina web.

MUSICAT signa un conveni de col·laboració amb la Fundació SGAE

La Fundació SGAE i MUSICAT han signat un conveni per reforçar la tasca conjunta que les dues entitats tenen endegada des de fa temps. A més de desenvolupar una labor social i assistencial, la Fundació SGAE organitza activitats de formació i promoció, i atorga ajudes a la creació, edició, producció i promoció de les obres dels autors.

En el marc d'aquest conveni de col·laboració, s'organitzaran xerrades formatives per a socis sobre qüestions relacionades amb els drets d'autor, com la que ja va tenir lloc a la seu de SGAE Barcelona el passat 15 de juny per aprendre a utilitzar l'eina "socis en línia" del web www.sgae.cat. D'altra banda, MUSICAT inclourà en el butlletí La Nota una nova secció, La Nota de l'Autor, que anirà a càrrec de la Fundació SGAE, i tractarà temes relacionats amb els drets d'autor.

MUSICAT també s'ha compromès a fer difusió en els seus mitjans de totes les activitats que porta a terme la Fundació SGAE, així com de les beques i ajudes a la creació i promoció que aquesta entitat atorga regularment.

El regidor de promoció econòmica de Palafrugell, Albert Gómez, el president de la Diputació de Girona, Pere Vila, el conseller de Cultura, Santi Vila i l'alcalde de Palafrugell, Juli Fernández a la presentació oficial de la 50a Cantada d'Havaneres de Calella (ACN)

La Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell fa 50 anys

...

La presentació oficial de la 50a edició de la Cantada d'Havaneres de Calella es va fer el passat mes d'abril al Palau Robert de Barcelona, en un acte presidit pel Conseller de Cultura, Santi Vila. Per celebrar aquest mig segle d'existència, s'han previst un total de 50 activitats que s'allargaran fins al juliol del 2017 i que es presenten organitzades per àmbits: editorial, documental, musical, popular i cultural i, finalment, turístic i gastronòmic.

Entre totes les accions programades, destaca la reedició facsímil del llibre publicat l'any 1966, *Calella de Palafrugell i les havaneres*, que inclou un document sonor entranyable: el cd de la històrica

cantada a la taverna de can Batlle aquell mateix any, que és el punt de partida d'aquest esdeveniment que ara celebra la 50a edició. El llibre l'ha editat la Fundació Ernest Morató amb el suport de l'Obra Social "La Caixa", amb una tirada de 1.500 exemplars. També s'ha previst una exposició itinerant titulada *Les havaneres de Calella de Palafrugell*, que es podrà veure al Palau Robert de Barcelona, a Girona, Perpinyà i Palafrugell. Pel que fa a l'àmbit gastronòmic, el cuiner Joan Roca ha creat la tapa *L'havanera*, que se servirà en diferents establiments del municipi. Totes les activitats es poden consultar al web www.havanerescalella.cat.

La 50a Cantada d'Havaneres de Calella va tenir lloc el 2 de juliol a la platja del Port Bo de Calella de Palafrugell. En aquesta ocasió tan especial van actuar els grups Port Bo, Peix Fregit, Berganti i la Sílvia Pérez Cruz. A més, durant el cap de setmana, de l'1 al 3 de juliol, es va fer un festival al voltant de la cantada, amb actuacions gratuïtes de Sara Pi, Les Anxovetes, Eduard Gener, Unión Havanera, Els Cremats, Judith Nedermann, Sanjosex i Pau Alabajos, entre d'altres.

La 7ª edició de Girando Por Salas ja està en marxa

...

El circuit Girando Por Salas no s'atura. La fase d'inscripció a la 7a edició es va acabar el passat 17 de maig amb un total de 1.037 grups inscrits. Un cop revisat

el compliment de les bases, el número de grups aprovats es va reduir fins a 815. Un jurat integrat per un representant de cadascuna de les associacions que formen la Federación Coordinadora del Circuito de Músicas Populares (ACCES, APM, ARC, ARTE, MUSICAT, PROMUSICAE i UFI) va escollir entre ells els 26 grups que finalment hi participaran i que faran un mínim de 6 concerts per sales de tot el territori espanyol entre els mesos d'octubre de 2016 i març de 2017. La votació popular, que va tenir lloc entre el 9 i el 17 de juny, va donar un punt extra als 20 grups més votats.

Aquest és el llistat dels 26 grups que han estat seleccionats pel jurat i pel públic per participar al

GPS7. Hi estan representats quasi tots els estils i també la majoria de comunitats autònomes:

BALA / BEACH BEACH / BELIZE / BERTA BITTERSWEET / BIZNAGA / CALA VENTO / CARROÑA / DJTONER / EL RINCÓN DE LOS SUEÑOS / ENRIC VERDAGUER / EVA FERNÁNDEZ / JUAN ZELADA / LA BANDA MORISCA / LOS NASTYS / LUCÍA SCANSETTI / MARINA BBFACE & THE BEATROOTS / NUNATAK / ODIO PARÍS / RUBÉN POZO / RURAL ZOMBIES / SANTOS / SHIRLEY DAVIS & THE SILVERBACKS / SILOÉ / SOKRAM / SONIDO VEGETAL / VIVA SUECIA

Pel que fa a l'anterior edició (2015-2016), hi van participar 25 grups, 112 músics i 131 sales on es van fer 184 concerts. GPS va pagar un catxet fixe a cada músic per cadascun dels 7 concerts que garantia el circuit i una ajuda econòmica a les sales en concepte de producció i promoció. A més, els grups seleccionats van rebre una ajuda directa de 2.500 € + IVA per promoció discogràfica i per promocionar la seva gira. L'activitat derivada de totes les actuacions va implicar 22 discogràfiques (4 autoeditades) i 24 oficines de contractació i management.

El subdirector de música de l'INAEM, Antonio Garde i la gerent del GPS, Herminia Martínez, amb els presidents i gerents de les associacions de la Federación Coordinadora del Circuito de Músicas Populares

La Sociedad de Artistas, Intérpretes y Ejecutantes (AIE) atorga el Premi Amic d'Honor a MUSICAT

●●●

El passat 6 de juny, en el decurs de la reunió anual de socis, AIE va atorgar el Premi Amic d'Honor a MUSICAT, per la seva tasca a favor de la música i dels músics. El president de MUSICAT, Josep Reig, va recollir el guardó de mans de Luis Cobos, president d'AIE. Amb un breu discurs, en Josep Reig va agrair aquest gest de reconeixement que, va dir, "ens esperona i ens indica que la nostra feina, a vegades mal entesa, és útil i positiva". Va assegurar que MUSICAT seguirà treballant per gestionar i defensar els drets dels músics.

En el mateix acte, AIE va entregar el Premi a la Trajectòria a Lita Torelló i Toti Soler.

Desquerra a dreta, Luis Cobos, Josep Reig, Lita Torelló, Toti Soler i Xavier Cubedo

Una proposta basada en el projecte "Càntut. Cançons i músiques dels avis" guanya el Premi Teresa Rebull

●●●

Carles Belda i Carles Sanjosé (ànima del grup Sanjosex) encapçalen la proposta, impulsada per Bankrobber, que ha guanyat la primera edició del Premi Teresa Rebull al millor projecte de producció musical en cultura popular i tradicional, convocat per la Generalitat de Catalunya i Fira Mediterrània. La proposta, que porta per títol *Belda & Sanjosex presenten "Càntut"*, proposa una revisió contemporània de les cançons que cantaven els nostres avis i que es transmetien oralment.

L'espectacle resultant comptarà amb 5.000 euros per al seu finançament, atorgats per la Generalitat. L'estrena s'emmarcarà en la 19a edició de la Fira Mediterrània de Manresa, que tindrà lloc del 6 al 9 d'octubre. El projecte compta també amb el finançament del Festival Connexions i el Festival Càntut, que en són coproductors.

El punt de partida de la proposta és el projecte *Càntut*, que va iniciar el 2012 el mestre banyolí Albert Massip sota el lema "Cançons i músiques dels avis", un cançoner que aplega més de

Carles Belda i Carles Sanjosé enregistren les cançons que han triat als estudis Music Lan d'Avinyonet de Puigventós

mil temes. L'objectiu del projecte és recollir i difondre el patrimoni musical de transmissió oral de les comarques gironines, és a dir, les cançons cantades de memòria per gent gran, a poblacions diferents. Enguany, el projecte prendrà una altra dimensió amb un nou festival que s'articularà al seu voltant des de Cassà de la Selva, del 18 al 20 de novembre, i que també acollirà la presentació en viu de l'espectacle *Belda & Sanjosé presenten "Càntut"*.

Belda i Sanjosé han triat dotze temes d'entre el miler recollits al cançoner. Al projecte s'hi han afegit dos osonencs: la violinista Coloma Bertran (Les Violines, Orquestra de Cambra Terrassa 48...) i el multi instrumentista Jordi Casadesús (La Iaia i Núria Graham). Els quatre músics portaran les tonades triades a una nova dimensió, amb un peu aferrat a la tradició i l'altre a l'avantguarda.

El Departament de Cultura de la Generalitat i la Fira Mediterrània van tenir a principis d'any la iniciativa de crear el Premi Teresa Rebull per donar suport a projectes musicals que trobin en els elements de la cultura popular i tradicional el seu eix creatiu. Aquest suport es concreta en el finançament del procés de producció: arranjaments, direcció, escenografia, etc. El resultat final de la inversió del guardó és la presentació en directe d'un espectacle musical.

Acte per reivindicar la música en viu als bars de Girona

...

Aprofitant que Barcelona ha obert el debat, el grup municipal d'ERC-MES a l'Ajuntament de Girona ha proposat que el consistori impulsi les mesures necessàries per tal que tots els bars de la ciutat puguin oferir, si volen, música en directe. Ho van fer públic el dia 26 de maig en un acte festiu als Jardins de la Mercè de Girona, que va incloure l'actuació del grup Acousters.

La portaveu del grup, l'escriptora M. Mercè Roca, ha reconegut que una aposta d'aquest estil ha d'estar el màxim de consensuada possible entre els agents públics, econòmics i veïnals de la ciutat, i que s'han d'impulsar els canvis normatius necessaris i l'adequació dels locals. En aquest sentit, proposaran que es creï una línia de subvencions per insonoritzar els locals que vulguin programar música en directe.

Presentació amb Acousters

Un altre aspecte a tenir en compte és el respecte pels veïns. Roca ha proposat que els concerts s'acabin, com a molt tard, a les 11 del vespre i que les zones amb més concentració d'activitats d'aquest tipus comptin amb agents cívics que vetllin tant pel compliment estricte de la normativa d'horaris i sorolls com per evitar que els clients s'acumulin a la sortida del local i molestin el veïnat.

MUSICAT ha ofert assessorament als impulsors de la iniciativa i vetllarà perquè els músics es contractin en unes condicions dignes. En la

primera reunió mantinguda el passat 7 de juny, el president Josep Reig els va advertir del perill que els locals no considerin el músic com un treballador més, cosa que malauradament és força habitual, quan en realitat, per a un local de música en viu, el músic és essencial i per això se l'ha de retribuir com es mereix.

Sabem que hi ha altres grups municipals que també s'han interessat per aquesta qüestió i han fet propostes semblants, però de moment cap d'aquestes propostes ha entrat al ple de l'Ajuntament.

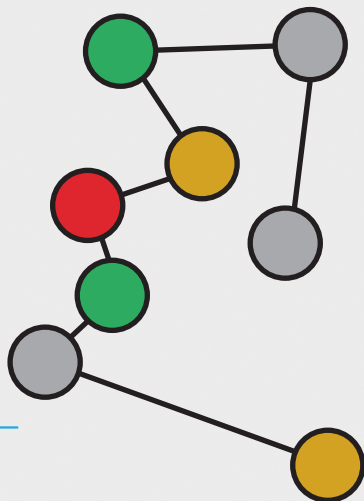
MUSICAT forma part del jurat de les Beques KREAS

●●●

Girona Kreas són uns ajuts concedits per l'Ajuntament de Girona, consistents en beques i subvencions destinades a fomentar la formació, la creació i la producció artística, vinculades a la ciutat, en relació als camps artístics de la música, el teatre, la dansa, el circ, la literatura, les arts visuals, els audiovisuals, els videojocs i multimèdia i la cultura tradicional i popular. Aquest

any se n'ha duplicat la dotació fins a un total de 100.000 € i s'ha creat una nova modalitat d'ajut: les Beques Kreas de Recerca i Creació Artística, dotades amb un màxim de 4.000 euros i destinades a projectes artístics en fase de conceptualització, gestació i desenvolupament previ a la producció.

L'Ajuntament de Girona ha constituït una comissió de valoració per a cada disciplina artística. El president de MUSICAT, Josep Reig, i Xavier Pascual de Promo Arts Music són els vocals de la comissió pel que fa a la música.

Històries de Músics

El músic i compositor Antoni Mas ha publicat un llibre que recull una seixantena d'anècdotes, totes elles divertides i sorprenents, viscudes per ell mateix o relatades per altres músics més grans, que ha anat recollint durant trenta anys i que reflecteixen el peculiar sistema de vida dels músics en una època compresa entre els anys 40 i els 70 del segle passat. El llibre, esplèndidament editat per l'Editorial Gavarres, està estructurat per temes (la gana, la son, els viatges, la picaresca, l'església, etc.). Cada capítol inclou fotografies originals, moltes d'elles procedents de col·leccions particulars, que il·lustren perfectament les històries que s'hi expliquen.

La primera presentació del llibre es va fer el 14 d'abril a la seu del Col·legi de Periodistes de Girona. L'Antoni Mas va explicar que ja feia temps que tenia entre cella i cella de posar sobre el paper aquestes anècdotes que havia anat recollint, però va haver d'esperar a tenir temps per escriure-les. Ara que està jubilat de la gestió - que no pas de la música - finalment s'ha decidit.

L'Antoni Mas porta més de 60 anys dedicat a la música. Com que va començar els anys seixanta, a l'edat de setze anys, ha tingut l'oportunitat de compartir la seva carrera professional amb dues generacions diferents de músics, marcades en gran part per l'aparició dels cotxes, cosa que els va canviar radicalment la seva forma de vida. Els de la primera generació, que són els protagonistes del llibre, es desplaçaven en autocar, a 50 o 60 kilòmetres per hora, i quan arribaven al poble on havien de tocar, s'hi quedaven tres o quatre dies. Això comportava una estreta convivència, que sovint era més intensa amb els companys que amb la família. Pràcticament ho feien tot junts: tocar, viatjar, menjar, beure i dormir (a vegades tres al mateix llit). Les sobretaules eren disteses i s'hi explicaven anècdotes. Moltes s'havien explicat tantes vegades que havien esdevingut un "clàssic". De tant en tant se n'incorporava alguna de nova i les més antigues s'anaven versionant.

Tot això va canviar quan van aparèixer els cotxes. Els músics ja no feien el trajecte tots junts i ja no compartien fonda tan sovint perquè, si podien, tornaven a casa. L'aparició dels muntadors (abans no n'hi havia) també va escurçar les hores de convivència i la dels mòbils va sentenciar les sobretauls i les anècdotes.

Conscient d'aquesta situació, i veient que aquestes històries ja no es transmetien oralment i es perdrien, l'Antoni Mas va decidir enregistrar-les, explicades pels mateixos protagonistes o pels músics més grans que les havien escoltat de generacions anteriors. En va recollir un centenar, sabent que un dia caldria escriure-les perquè no es perdessin. Les va guardar en un calaix fins que, fa pocs mesos, es va decidir a triar-ne seixanta i a escriure-les. Segons va dir el dia de la presentació, "de totes les feines que he fet a la vida,

aquesta és la que m'ha deixat més descansat" i va afegir que ara té la tranquil·litat que aquest llibre algú o altre el guardarà i aquestes històries no es perdran.

Les anècdotes també són un pretexte per descriure amb tot luxe de detalls la peculiar forma de vida dels músics en aquells temps, sempre amb humor i sempre reivindicant la dignificació de la professió. Ell mateix, quan era director de l'Orquestra Marina, va protagonitzar una de les anècdotes del llibre. En acabar un concert molt aplaudit, el president Pujol, que hi era present, li va demanar d'acostar-se i, després de fer-li compliments per la peça que acabaven d'interpretar, li va preguntar si no s'ho havia pensat mai de dedicar-se a la música. Ell, perplex, li va contestar: "President, en ma punyetera vida he fet altra cosa".

Assemblees Generals de MUSICAT

●●●

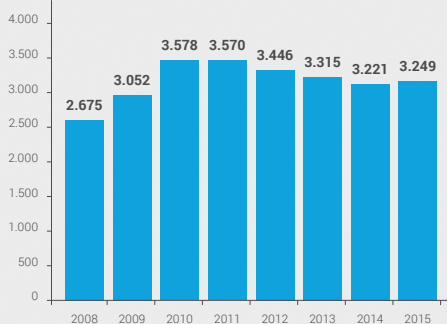
El passat 31 de maig van tenir lloc les Assemblees Generals de les cinc empreses que conformen MUSICAT: l'Associació Professional de Músics de Catalunya, les cooperatives Músics de Girona, SCCL i Músics de Catalunya, SCCL, l'Associació Cultural Dos per Quatre i Doble Xamfrà SLU. Com ja és habitual, la presència de socis va ser molt escassa, per no dir testimonial.

La gerent de l'Associació Professional, Marga Castañer, va comentar els fets més destacats de la memòria d'activitats i va presentar el compte de tresoreria, tancat a 31 de desembre de 2015 i el compte d'explotació global de les cinc empreses l'any 2015, que dona un resultat postiu de 49.000 euros. La gerent del Grup de Gestió MUSICAT,

Anna Franco, va presentar els resultats de les altres empreses.

Les dades de 2015 assenyalen una tendència a l'alta de la facturació. El 2015, Músics de Girona va fer 1.246 factures més que el 2014 i en total va cursar 36.592 altes a la seguretat social. L'Associació Cultural Dos Per Quatre, que factura les actuacions de música popular i tradicional catalana, també va augmentar el volum de facturació (681 factures més que el 2014) i va cursar 12.009 altes a la seguretat social (2.742 altes més que el 2014).

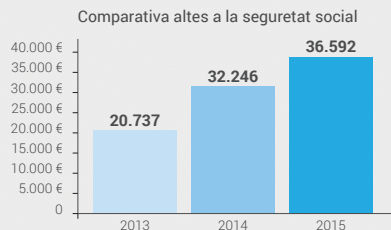
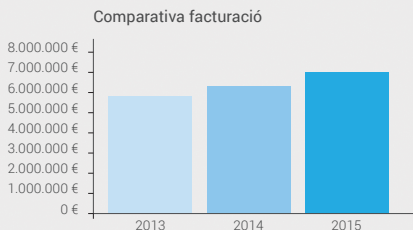
Números de socis per anys (socis a final d'any)

MÚSICS DE GIRONA

Comparativa de la facturació de 2013 a 2015

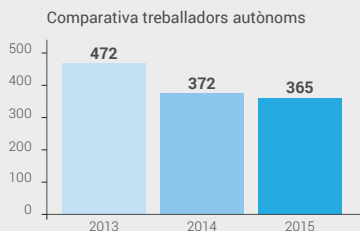
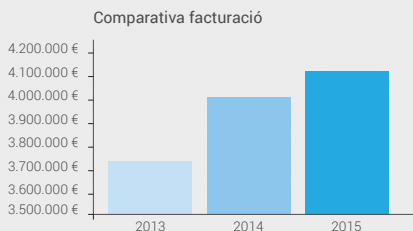
	2013	%	2014	%	2015	%
Músics de Girona	5.808.518,45 €	- 4,61	6.225.187,82 €	+ 7,17	7.018.859,35 €	+12,75

MÚSICS DE CATALUNYA, SCCL

Comparativa de la facturació de 2013 a 2015

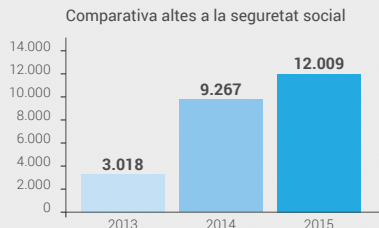
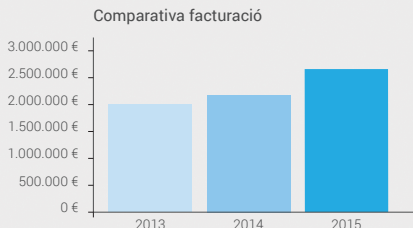
	2013	%	2014	%	2015	%
Músics de Catalunya	3.755.294,49 €	- 17,56	4.024.831,14 €	+ 7,17	4.121.131,34 €	+ 2,39

ASSOCIACIÓ CULTURAL DOS PER QUATRE

Comparativa de la facturació de 2013 a 2015

	2013	%	2014	%	2015	%
Associació Cultural	1.980.770,12 €	+ 11,25	2.212.223,06 €	+ 11,68	2.676.269,84 €	+ 20,97

Pel que fa a Músics de Catalunya, la facturació també va augmentar lleugerament, però en canvi va baixar el nombre de músics que trien el règim d'autònom cooperativista.

Amb tot, cal ser prudents. L'augment de factures no es correspon forçosament a un augment proporcional dels ingressos. Aquest augment es deu en gran part al fet que cada vegada són més les empreses que demanen factura per les actuacions. No és que es treballi més i es cobri més. És que es treballa d'una altra manera.

El número de socis es manté estable en relació a l'any anterior. MUSICAT tenia 3.249 socis a finals de 2015.

“El noi del port”, una havanera solidària que es transforma en peix

Els músics Edgar Masegú i Xavi Pendón són els autors del valset mariner “El noi del port”, una havanera que han compost amb la intenció de recaptar fons destinats a comprar conserves de peix per al Banc dels Aliments. La iniciativa compta amb la col·laboració de veus conegudes en el món de l'havanera, com ara el baríton Xavi Jonama, del grup L'Empordanet, Les Anxovetes o la cantant Neus Mar. La cançó narra la història d'un noieta rodamón que viu al port i espera les resquícies de peix que li donen els pescadors per poder menjar.

Emulant la compra de cançons en plataformes digitals, la campanya consisteix en oferir per un euro la descàrrega de la cançó a través del web www.bancdelsalimentsgirona.org, tot i que la

donació pot ser superior. Els diners recaptats es destinaran íntegrament a la compra de peix cuinat i envasat en llaunes – per fer front a la pobresa energètica – i també es treballarà amb confraries de pescadors per lluitar contra el malbaratament. La campanya també pretén fer entendre que el peix no és un luxe sinó una necessitat, especialment el peix blau portador d'omega3. L'artista Carles Bros, que ha defensat el peix blau arreu del món, ha col·laborat fent el logo de la campanya.

El videoclip de la cançó, que es pot veure a Youtube, s'ha gravat als ports de L'Escala, Roses, Palamós i Sant Feliu de Guíxols. També s'han gravat una sèrie de vídeos curts on persones del món de la cultura i la pesca reciten la tornada de la cançó i conviden a participar en la campanya.

L'Edgar Masegú (Pulpopop) és l'autor de la lletra de la cançó i l'impulsor de la campanya. Explica que, veient com la gent remou la brossa al seu poble, es va preguntar què hi podia fer ell, com a músic i se li va ocórrer aquesta idea. Per posar-la en pràctica, a més del Banc dels Aliments, ha implicat la Fundació Ernest Morató, els ajuntaments de Sarrià de Ter i Palafrugell, les confraries de pescadors de L'Escala, Palamós, Roses i Sant Feliu de Guíxols, la Fundació Drissa, la Penya Xindries, el Festival Emergent, el Museu de la Pesca de Palamós, el Museu de l'Anxova de L'Escala o els estudis Soundclub i Juglans Music, entre d'altres.

A més, Masegú farà una gira de xerrades amb el títol *El noi del port pot canviar el món* que servirà per recaptar fons per a la campanya i per animar els participants a dur a terme idees per fer aquest món una mica millor.

La iniciativa es va presentar el dia de la música a la seu del Banc d'Aliments de Girona, però la idea és estendre-la a tot Catalunya i convidar artistes i festivals a sumar-s'hi.

“

L'entrevista

Luis González

Compositor, pianista, arranjador

Luis González neix a Jerez de la Frontera el 1980. Comença els seus estudis musicals al Conservatori de Girona i els continua al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona, on obté el Títol Superior de Piano amb Matrícula d'Honor (2004), el Títol Superior de Solfeig (2003) i el Títol Professional de Composició (2003). Després comença a interessar-se pel jazz i la composició i decideix ampliar la seva formació al Conservatori de Música de Perpinyà.

L'any 2008 comença un projecte de llarga trajectòria, el **Luis González Trio**, amb la intenció de crear un so de grup, personal i creatiu. Ho fa amb **César Martínez** (bateria) i **Joan Solà-Morales** (contrabaix). El 2009 graven el seu primer disc, *Cançons*, una revisió molt personal de cançons tradicionals catalanes amb harmonies i ritmes experimentals que seran la base de la sonoritat del trio, que fusiona els llenguatges clàssic, jazzístic i contemporani.

”

Luis González

Compositor, pianista, arranjador

Luis González també ha participat en altres projectes musicals de diferents estils i orígens com Soniketeké (flamenco jazz), We Free Zone 4tet (jazz fusió), Sepharazz Mishpaha (jazz sefardita), entre d'altres. Actualment és professor a les escoles municipals de música de Sant Feliu de Guíxols i Maçanet de la Selva, on imparteix classes d'harmonia, composició i piano jazz.

Un disc per any és un bon promig

Donc sí, el 2008 vam començar a assajar amb el trio, el 2009 vam gravar el primer disc i a partir d'aquí no hem parat. Quan ho poses tot junt i ordenat, fa goig.

El primer disc, Cançons (2009) són arranjaments de peces tradicionals catalanes. És una aposta personal?

Va ser una casualitat. Jo no havia fet mai jazz. Quan vaig acabar els estudis de clàssica a Barcelona em vaig començar a interessar pel modern i el jazz i vaig anar a ampliar estudis al conservatori de Perpinyà. Per l'examen final vaig fer un arranjament d'una cançó catalana que va agradar molt. Aleshores vaig decidir fer uns quants arranjaments més d'altres cançons populars conegudes i gravar un disc. Cada cançó té un concepte i un estil diferents i l'últim tema del disc és una composició pròpia. Ja que no havia fet mai jazz, no volia començar fent un disc de estàndards i vaig pensar que això podia ser una cosa diferent. Em va semblar que el disc tenia una coherència, i el fet de treballar un tema concret em va permetre agafar una línia.

El jazz ja no el vas deixar

No. Em vaig motivar i ja no el vaig deixar. Estic content d'haver fet aquesta elecció.

A l'estiu del 2011 te'n vas tres mesos a Nova York. Per què?

Perquè és el focus de tot. Per un músic, anar a Nova York té molt de sentit. Hi ha molta gent que ho fa. Hi vaig estar tres mesos, que és el màxim que hi pots estar sense demanar visat. Per a mi tenia més sentit anar a Nova York que fer una màster a qualsevol lloc. Allà ho trobes tot i connectes molt fàcilment: vas a un club, coneixes gent, toques en una jam, vas a una classe... Com que tothom busca el mateix és molt fàcil. L'any anterior hi havia anat en Ramon Prats i m'ho va aconsellar. Puc dir que l'estada a Nova York va complir totes les meves expectatives.

Allà vas compondre el segon disc, *New York City Suite* (2011)

Tres mesos sense fer classes, sense treballar, sense fer res més, donen per molt. Això si estàs actiu, és clar. Jo anava per tot arreu amb una llibreta de música, no parava. Van ser vacances, però treballant. Vaig fer la Suite, cinc quaderns d'harmonia, tres peces per a piano i, a més, un blog de Nova York molt *xulo*, que està penjat a internet. Jo pensava anar-me'n un any a Londres, però finalment crec que la vaig encertar anant a Nova York.

Quan tornes graves el disc amb format de sextet

Si. Jo ja venia amb les piles posades i amb la idea del disc en aquest format: violí (David Morata), cello (Dolors Vidal), clarinet (Gerard Sibila) i el trio. La llàstima és que fer bolos amb un sextet és molt més difícil que amb un trio.

I el mateix any vàreu publicar *Entre vivir y soñar* amb la Rocío Romero

Era un projecte de cançó d'autor i la Rocío em va proposar fer els arranjaments i gravar-lo. Ho vam fer gràcies a un verkami que va sortir bé, però el disc no ha tingut massa continuïtat. El 2012 va ser un any molt dolent i era molt difícil trobar bolos. Fins i tot vaig moure fils a Madrid, on tinc algun contacte, però només ens van oferir alguna actuació sense catxet. I la cosa es va quedar aquí.

El següent disc, *Live at Sunset* (2013), és el fruit de la vostra estada com a grup resident al Sunset Jazz Club de Girona

Sí, és un disc de composicions pròpies enregistrat en directe el juny de 2013.

Durant tota la temporada, cada setmana feia un tema o un arranjament. Per gravar el disc vam escollir els temes que ens van agradar més. Nosaltres ens vam implicar i el Sunset també ens va ajudar. Entre altres coses, van llogar un piano per a nosaltres.

Compensa aquesta experiència de tocar cada setmana sense cobrar?

Al principi, quan ens ho van proposar, ens va semblar una idea molt "hippie", però la veritat és que després de quatre anys estem molt contents del resultat. Tocar cada setmana et permet no haver d'assajar quasi mai. A més, com a trio de jazz ens ha permès entrar dins d'un cert "panorama", que no és la bomba, però és el que hi ha.

Seguireu?

Potser sí, però d'una altra manera. Potser no hi anirem cada dimarts, com fins ara, o alternarem amb algun altre trio. A l'estiu ens ho pensarem. També s'ha de veure què fa el Sunset, perquè no ho tenen fàcil. La tasca que fan és enorme, però hi ha moments molt delicats. Mantenir una programació de nivell en una ciutat com Girona és molt complicat.

El mateix any va gravar *Un món de nades* amb en Cris Joanico

En Joan Solà-Morales toca amb en Cris des de fa 25 anys. Han fet molts discos junts. Van fer un bolo de nades d'arreu del món que va tenir molt d'èxit i en Cris va decidir gravar un disc. Em va proposar participar-hi amb el trio i l'any següent el vam gravar.

Finalment, el 2014 va publicar *Smile*

És un disc poc ortodox. El segon any del Sunset vam fer una gira de deu bolos per Andalusia. Com que ens cedien l'estudi de gravació de franc, per unes col·laboracions que jo havia fet sense cobrar, i veníem en molt bona forma de la gira, vam decidir gravar el que sortís. El so no acaba d'estar bé del tot perquè el tècnic era un gran especialista en música clàssica, però no en jazz. De fet, és quasi un directe.

I ara esteu preparant el vostre setè disc

Sí. Just ara m'acaba d'arribar el disseny de la portada (me l'ensenya al mòbil). Mira: el pont de Brooklin és un contrabaix i l'*skyline* són les teclades d'un piano. En farem només unes quantes còpies per a nosaltres, però aquest cop intentarem fer-ho amb un segell discogràfic i fer-ho bé. Si surt d'aquí un any, no passa res. No tenim pressa. Fins ara ho hem fet tot autoproduït i editat amb una discogràfica que vaig trobar per internet, PSM Music. No havien fet mai un disc de jazz i ja en porten cinquanta. Però ara volem canviar. Quan tinguem la portada i el màster, parlarem amb Fresh Sound per veure si podem tenir una mica més de projecció. És difícil moure un disc. Si cada any et gastes els diners per fer un disc, amb els bolos que fas no els recuperes.

Esteu a Spotify?

Sí. A tot arreu. És una decisió a prendre. Hi ha molta gent que hi està en contra. Si hi ets, no vens discos. I si no hi ets, no et coneix ningú. Jo mateix, quan vaig a un concert, no sempre compro discos. És un tema delicat. Del primer disc, *Cançons*, la Diputació de Girona ens en va comprar 100 còpies i amb això vam poder pagar despeses. De fet, aquest disc està esgotat. Però era l'any 2000; això mateix el 2016 és impensable. Si vols vendre discos, t'has de moure. Mira, nosaltres d'aquí a poc farem dos concerts a Sant Feliu de Guíxols. El primer, a la terrassa de casa dels meus pares – ja és el segon any que ho fem –. L'altre al pati d'una casa molt guapa que és d'una meva alumna. És un bolo brutal: vénen 90 persones de Sant Feliu i venem 50 discos.

També toqueu a Portaferrada

Sí, toquem al Village el dia de Pat Metheny i Ron Carter. Hem de parlar amb l'Albert Mallol, el director artístic del festival, per veure si hi anem el trio o incorporem un saxo. L'Albert Mallol és de l'escola i sempre ha procurat que durant el festival hi hagi alguna actuació dels professors. Abans fins i tot es feia un cicle de música de cambra. Però això ha canviat: els concerts de músics locals que es feien sota el paraigües del festival s'han anat suprimint i ara només queden els grans noms.

Fa poc has actuat al Maldà amb l'actor Toni Viñals. Què tal l'experiència?

Molt positiva. Ell és espectacular i té un currículum impressionant: ha treballat a *Mar i Cel*, *Spamalot* i molts altres muntatges. Llástima que al Maldà no li surten els números. Només hi caben 45 persones, però es podria tirar endavant si omplissin sempre. Faltaria una empenta, sortir als mitjans... Jo he fet quatre funcions i només vam omplir un dia. És molt difícil que la cultura s'autogestioni.

La formació de trio permet molta flexibilitat i compenetració. És la formació ideal?

En jazz crec que és el mínim acceptable per fer alguna cosa. El quartet ja és massa gros i, a partir de quintet, oblida-te'n. Hi ha discos fantàstics d'octet o nonet, que fan tres bolos i prou. És una mica el que ens va passar amb la *Suite*.

Si es permetés fer música en directe als bars de la ciutat, creus que els músics en sortirien beneficiats?

Donaria sortida a projectes nous. Sobretot de duos. A vegades, més que una manera de guanyar-te la vida, que també, el bolo és un laboratori per fer coses. Si toques cada setmana a duo, això porta a un projecte, després incorpores un bateria i un saxo i acabes gravant un disc. El duo és un embrió del que després serà el grup. Si fas quatre bolos al mes, pots anar introduint temes nous cada setmana, i és molt més fàcil preparar un repertori.

Et dona l'oportunitat de créixer. De l'altra manera, quan tens una actuació acabes fent dos assajos, ho muntas com pots, fas el bolo i s'ha acabat.

Quin tipus de música en directe creus que es pot fer en un bar?

Depèn, però en un bar ha de ser un duo o un trio. A França és molt normal veure duos o tríos de jazz en els bars. És un volum raonable i és música en directe. Es cobra molt poc, però si hi ha una programació i un criteri, tot ajuda. L'important és que el músic no sigui un "florero", com passa moltes vegades.

Trobes que en aquest país no hi ha cultura musical?

Ni musical, ni de cap mena. La cultura del directe, per exemple. A Nova York tot és en directe. Si vas a un bar, hi ha una persona explicant acudits, o fent monòlegs, o un músic tocant. Aquí no es valora el directe. Segurament és una qüestió de tradició. A França, per exemple, han cuidat la *chanson* i a molts bars hi ha una persona cantant. Aquí la nova cançó va tenir la seva època però no ha tingut continuïtat.

Com veus la situació del jazz a Catalunya

El jazz ara està en un bon moment, però és un moment delicat perquè la situació està girada: hi ha molta més oferta que demanda. Hi ha centenars de propostes per tres actuacions. En el fons això és bo perquè aquestes tres seran les millors i el nivell serà molt alt. El Sunset, per exemple, té una programació del nivell d'un auditori de Barcelona: Jeff Ballard, Colina, Sambeat, Miralta, per dir alguns noms. Això és bo i dolent. És bo perquè per 10 o 20 euros puc escoltar en Jeff Ballard, quan fa cinc anys vaig comprar l'entrada a Peralada per 70 euros. I és dolent perquè, com pots competir amb Jeff Ballard? No pots i aleshores no toques. Però insisteixo, ara no és un moment dolent per al jazz, és senzillament que l'oferta i la demanda estan desfasades.

El jazz ara està en un bon moment, però és un moment delicat perquè la situació està girada: hi ha molta més oferta que demanda.

Però si cada vegada surten més músics dels conservatoris i amb un nivell més alt, alguna cosa s'haurà de fer...

És que això no s'ha previst. Hauria d'haver-hi unes polítiques culturals que afavorissin la música en viu, però no hi són. És com les subvencions. Jo quasi ni les miro. Hi ha tants ets i uts, que per entrar-hi és molt difícil. I també perquè sóc un mandrós i sóc incapaç de fer hores de papers i trucades.

I a la resta d'Espanya?

El millor lloc per fer jazz ara a Espanya és Andalusia. Primer, perquè no hi ha la saturació d'aquí. Després, perquè el sistema educatiu musical és molt millor que el d'aquí i està regulat per la Junta de Andalusia. Aquí la Generalitat només s'ha cuidat dels conservatoris, però no s'ha cuidat mai de les escoles de música. S'ha limitat a donar diners fins que s'han acabat. Les escoles que han sobreviscut, les que no han tancat, estan en precari. Abans la Generalitat donava a les

Abans la Generalitat donava a les escoles de música 600 euros per alumne, després va passar a donar-ne 300 i després 0. Això quina política cultural és? No hi ha hagut cap previsió, ningú que ho gestionés.

escoles de música 600 euros per alumne, després va passar a donar-ne 300 i després 0. Això quina política cultural és? No hi ha hagut cap previsió, ningú que ho gestionés. Passar de 600 a 0 euros no és una retallada és una aniquilació. No han retallat, s'ho han carregat. Això és tant com dir: "no crec que la música sigui educació, és una cosa de pijos o de hippies i, per tant, m'ho carrego". Això sí que és un problema.

I com funcionen les escoles de música a Andalusia?

Des de fa cinc anys això està molt ben gestionat per la Junta, que s'ha implicat i ha regulat escoles i conservatoris. S'han ajuntat músics i programacions. Des de fa cinc anys, han començat a aparèixer músics, associacions, concerts i cicles, i hi ha hagut una molt bona resposta per part del públic. Per exemple, hi ha associacions de músics de jazz a Cádiz, Sevilla, Màlaga, Almeria, Granada, fins a vuit associacions de jazz que, a més, estan coordinades entre elles. Ara han fet la Big Band de Andalusia. Això aquí no hi és: d'associacions de jazz, només n'hi ha una i és d'un caire diferent. És un moviment molt maco i també molt altruista. D'aquí uns anys quan arribin altes, factures, etc. ja no serà tan maco.

Però això tampoc és manera de funcionar...

En aquest món sí. Perquè no hi ha marge. Si un bar et paga 70 euros és perquè no hi ha marge. Si he de fer alta i factura, no cobro res.

M'estàs dient que un músic ha de tenir una altra feina per guanyar-se la vida?

Això és així i serà sempre així. Per exemple, aquest artista amb qui vaig treballar al Maldà és

espectacular. Jo vaig fer tres bolos, però ell s'hi va estar tres setmanes seguides i potser va guanyar 300 euros, sense factura ni altes. No obstant, gràcies a això l'han trucat per fer *Scaramouche* amb Dagoll Dagom. Llavors, havia de fer aquests bolos superprecaris o no? La resposta és sí. Perquè si no els hagués fet, no l'haurien trucat. En aquesta professió hi ha d'haver flexibilitat o ens ho carregarem tot i només quedaran els "institucionals", els que tenen contactes, que sempre són els mateixos. Aquest ofici és així: ve de clubs i de bars. A més, jo prefereixo anar a escoltar en Jeff Ballard al Sunset que no pas a Peralada.

Però el dia que vingui l'inspector de torn, que vindrà, això s'acabarà

Sí, però és injust. No podem mesurar amb el mateix raser una feina de vuit hores en una oficina, amb un horari fixe, i la feina de música, que és precària, potser només treballes dues hores i sempre estàs depenent de l'oferta i la demanda. No tenen res a veure.

I què creus que s'hauria de fer?

Jo crec que hi hauria d'haver una flexibilització de la llei. En el meu cas, per exemple, jo faig classes i faig una jornada completa, estic donat d'alta i pago tot el que haig de pagar. Si avui em dono d'alta a la seguretat social per fer un bolo, estic doblement donat d'alta. És absurd. A part que, per treballar dues hores, em compten el dia sencer. Aquí hi ha un problema. Resulta que treballo dues hores, cobro 70 euros i un cop tot pagat, me'n queden 30. És injust. A França, en canvi, és al revés: l'Estat et dona diners perquè puguis fer de músic.

Sí, però això s'està acabant

Sí, s'està acabant perquè és una utopia. Però insisteixo que aquesta professió no s'entén sense aquest marge. Es pot regular de mil maneres: es pot fer un autònom assequible, unes altes reals per hores, buscar fórmules. El que no pot ser és que un cor de gospel de cent persones ompli un teatre a 25 euros l'entrada i ningú els demani res (els diners de la taquilla, qui se'ls queda?) mentre que

un músic ha d'estar donat d'alta obligatòriament a la seguretat social. Això és anar a favor de la música? Afavorim el cor perquè són cent i omplen un teatre, però tres músics fent jazz en un bar és l'anticrist? Sisplau! Aquesta professió necessita una llei que tingui en compte les seves particularitats.

I la teva recepta seria "flexibilitat"

S'ha de regular amb flexibilitat i amb proporcionalitat. Necessitem trobar una via, com per exemple un "autònom" a 50 euros, i una progressivitat. A vegades ens fa por flexibilitzar el mercat laboral perquè protegem unes persones, però sempre protegem els mateixos. Als EEUU és mil cops pitjor. Allà no hi ha regles del joc. Però escoltes els músics americans i els d'aquí i, en general, no hi ha color. La Casa Blanca organitza un concert amb Wayne Shorter, Herbie Hancock, Marcus Miller i Brad Mehldau i l'Obama hi assisteix i aplaudeix. Això és un valor.

En aquesta professió hi ha d'haver flexibilitat o ens ho carregarem tot i només quedaran els "institucionals", els que tenen contactes, que sempre són els mateixos.

Això és defensar la cultura. Hem d'anar cap a una liberalització gradual. Un bar ha de poder fer música en viu i un músic ha de poder anar a tocar tranquil. Però en aquest país hi ha una por terrible al canvi.

Es pot viure de la música?

Depèn de tu mateix. És la filosofia americana. Si omplis una sala de cent persones a 30 euros l'entrada, sí que es pot viure. Si només n'hi poses trenta, no es pot viure. La música és un camí. Les lleis actuals el que fan és posar-te trabes en el camí. Comprenc que si munto una escola, evidentment ho he de fer amb les altes i amb tots els permisos, però si munto un cicle amb tres concertets i vénen uns músics a tocar, això com es valora? Si vaig a taquilla, també em diran que he d'estar donat d'alta i encara no sé ni si cobraré. Tothom està d'acord que el sistema actual és absurd i tothom amb una mica de seny defensa la professió. S'ha d'aplicar el sentit comú.

I ho deixaries tot en mans del sentit comú?

No. Però per solucionar el nostre problema necessitaríem que el col·lectiu de músics fes pinya i això sí que és una utopia. Pots millorar el que està a les teves mans. Jo a la meva escola sóc el sindicalista i procuro fer petites coses des d'aquesta posició. Aquest any, per exemple, he lograt que es cobressin els triennis, que en aquesta escola no s'havien cobrat mai.

És més difícil guanyar-se la vida amb el jazz que amb la música clàssica?

És una qüestió d'instrument i de nivell. Al mateix nivell, un violinista sempre cobrarà molt més que un bateria. Si ets pianista de clàssic ho tens molt més difícil que en el jazz. Si toques el violí o el clarinet i fas unes oposicions, és més sostenible. Entre un pianista clàssic i un pianista de jazz que hagin acabat al mateix temps a l'Esmuc i que toquin igual de bé, el de jazz farà més bolos. El pianista

No podem mesurar amb el mateix raser una feina de vuit hores en una oficina, amb un horari fixe, i la feina de música, que és precària, potser només treballes dues hores i sempre estàs depenent de l'oferta i la demanda.

clàssic en farà menys i, si no pot anar a més, al cap de dos anys serà profe d'escola i al cap de deu ja no tocarà el piano. Però si es mou i arriba a tenir un estatus, el de clàssica arribarà a cobrar més que el de jazz. Jo he fet un bolo acompanyant una soprano i m'han pagat 600 euros i l'endemà he tocat la meva música en un local per 60. El jazz no té el mateix catxet que la clàssica. Potser fas més bolos però cobres menys.

Jo cada dia sóc més partidari del modern. Tots els músics de jazz i de modern toquen més, saben més i fan una música més vivencial. Els de clàssica viuen una mica de renda.

Com veus l'ensenyament musical en aquest país?

En quinze anys hem millorat moltíssim. Jo mateix a l'institut no vaig estudiar música. Ara un institut que no fes música no s'entendria. Hi ha moltes més escoles de música i més assequibles. Quan jo estudiava piano era una cosa per a rics i havia de treballar tot l'any per pagar-me les classes. Ara és igual de car que qualsevol altra carrera. També és veritat que a França només hi ha dos conservatoris de música en tot el país i a Barcelona en tenim quatre. Si no hi ha una previsió de feina, és absurd. Però si mirem enrere, estem millor i això es nota a tots els nivells: ara qualsevol grup de festa major toca molt bé.

Els músics es queixen molt

La música és un camí, un procés, però te'n pots sortir. Això sí, no et pots adormir. Has de buscar, escoltar, fer de tot. T'has de moure i has de ser molt versàtil. Però la feina és precària. Si vols cobrar 3000 euros al mes, no et facis música.

Projectes de futur?

Hem de veure com acabem de lligar això del Sunset, treure el disc i procurar moure'l. A part d'això tinc ganes d'anar més per Barcelona, potser instal·lar-m'hi un temps per poder viure millor l'ambient.

Tornaràs a NY?

Sens dubte. Intentaré tornar a fer una altra escapada de tres mesos així que pugui.

Lluïsa Massó

Reclamació de danys i perjudicis per la compra d'aparells defectuosos

●●●

Darrerament hem detectat diversos casos de músics que han comprat instruments i altres tipus d'aparells i complementos (majoritàriament electrònics), que han resultat ser defectuosos i, en algun cas, han ocasionat danys majors derivats del seu mal funcionament.

A tall d'exemple, vam tenir un cas d'un músic, cantant i vocalista, que va comprar una font d'alimentació d'un aparell Midjay de reproducció de pistes, la qual va resultar ser defectuosa, ja que donava un voltatge superior al normal i, a conseqüència del seu mal funcionament, va

provocar danys a l'aparell reproductor on es va connectar, ocasionant uns perjudicis directes al músic més enllà de la seva pròpia reparació, al ser un instrument útil i vital per al desenvolupament del seu treball diari.

En conseqüència, quan ens trobem amb un cas com el que hem exposat, és importantíssim informar, com a consumidors que som, l'establiment comercial que va vendre l'aparell defectuós, aportant totes les proves possibles que acreditin el nexa causal entre la venda de l'aparell i els danys i perjudicis derivats del seu mal funcionament i també aportant factures de reparació i informes tècnics detallats de la causa, producció i valoració d'aquests danys. Sobretot, demaneu sempre factura o rebut de compra i guardeu-lo fins que s'exhaureixi el termini de garantia!

El principi de conformitat, establert pel Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre, pel qual s'aprova el Text refós de la llei general per a la defensa de les persones consumidores i usuàries i altres lleis complementàries, obliga la persona venedora a lliurar a la persona consumidora i usuària un producte que sigui conforme al contracte de compravenda i a respondre de qualsevol falta de conformitat que hi pugui haver en el moment que es lliura el producte. La persona venedora és qui ha de respondre de la manca de conformitat. És a dir, si el producte que heu adquirit té cap problema, haureu de portar-lo a la persona venedora, que és qui se n'ha de fer càrrec.

La persona venedora ha de respondre dels defectes (de la manca de conformitat) que presenti un producte durant:

- *Els dos anys següents a la data de lliurament, si el producte és nou.*
- *La persona venedora i la persona consumidora poden pactar un termini més curt, que no podrà ser mai inferior a un any des de la data de lliurament, en el cas de productes de segona mà.*

La persona consumidora i usuària té l'obligació d'informar el venedor del defecte, de la manca de conformitat, en el moment en què es detecti el problema, i com a màxim ho ha de fer en un termini de dos mesos.

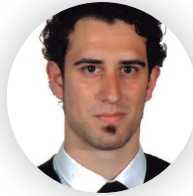

A partir d'aquí, ens podem trobar dos camins: que l'establiment accepti la seva responsabilitat de bon inici o que no. Aquesta primera opció és la més normal, ja que tots els establiments oberts al públic disposen d'una assegurança de responsabilitat civil que cobreix aquestes incidències. En el segon cas, recomanem expressament que el músic, en la seva condició de consumidor, sol·liciti un full oficial de reclamació i denúncia a l'establiment que li va vendre el producte i posi en coneixement de l'administració les conseqüències derivades de la relació comercial amb l'establiment, adjuntant tota la documentació probatòria que hem mencionat anteriorment.

Un cop interposada la reclamació, l'establiment té un mes per contestar-la. Si no rebem resposta dintre aquest termini, podem fer més pressió presentant una queixa a un Servei Públic de Consum a través de les Oficines Municipals i Comarcals d'Informació al Consumidor i de l'Agència Catalana de Consum. En aquest cas, ens

posaran a disposició els Serveis de Mediació i Arbitratge de Consum per arribar a un acord amb l'empresa per solucionar el litigi.

Finalment, si cap dels mecanismes anteriors ens resulten efectius per aconseguir la indemnització dels danys i perjudicis soferts per la compra de l'aparell defectuós, només ens quedarà acudir a la via judicial, interposant una demanda de reclamació de danys perjudicis.

Ricard Hospital
Advocat i músic

El Co NCA vol fer efectives les 36 propostes per millorar la condició professional d'artistes i creadors

Al número 11 de La Nota, ara fa dos estius, us explicàvem que el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (Co NCA) havia publicat un document amb 36 propostes per millorar la condició professional d'artistes i creadors.

El document, que es va presentar el 25 de juny de 2014, va ser el resultat d'un procés que va comptar amb la col·laboració dels mateixos artistes i creadors, així com de les associacions més representatives del sector cultural. També es va fer una anàlisi de dret comparat amb legislacions vigents d'altres països.

Aquest mes de juny, dos anys després, el Co NCA ha convocat el sector per presentar una llista d'accions dutes a terme des de la publicació del document. Nosaltres vam assistir a la convocatòria i ens ha semblat interessant compartir-ho amb vosaltres.

Difusió del document

36 propostes per millorar la condició professional d'artistes i creadors

En el moment de la publicació de l'informe el 2014, el Co NCA es va comprometre a presentar-lo a la Comissió de Cultura i Llengua del Parlament de Catalunya i als responsables implicats en l'aplicació d'algunes de les propostes, amb petició d'entrevista.

D'acord amb aquest compromís, l'informe es va presentar el 30 de març de 2016 a la Comissió de Cultura i Llengua del Parlament de Catalunya i es va enviar als diferents departaments implicats del Govern de la Generalitat: Cultura, Economia i Coneixement; Empresa i Ocupació; Ensenyament i Presidència. També es va enviar al Ministerio de Hacienda, de Educación, Cultura y Deporte, i al Ministerio de Empleo y Seguridad Social del Govern de l'Estat.

D'altra banda, el Co NCA va fer arribar el document a les sectorials de cultura dels partits polítics amb representació parlamentària, agrupacions municipalistes, sindicats, institucions i organitzacions del sector cultural.

Accions dutes a terme

Compareixences davant del Parlament de Catalunya i del Congrés dels Diputats

El 30 de març de 2016, el president del Co NCA va comparèixer davant la **Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya** per presentar l'informe anual de la cultura i de les arts i el document amb les 36 propostes per a la millora de la condició

professional en l'àmbit de la cultura. El 22 d'abril, el Co NCA va fer arribar la llista amb les propostes concretes de millora, distribuïdes per àmbits i competències, als portaveus de la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya.

L'11 d'abril de 2016 el president del Co NCA també va comparèixer a la **Comissió de Cultura del Congrés dels Diputats** per presentar l'informe *36 propostes per a la millora de la condició professional en l'àmbit de la cultura*.

Reunions

El 22 d'abril de 2015, el Co NCA es va reunir amb la consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, i el secretari de Polítiques Educatives, Joan Mateo, per debatre la part de l'informe que es refereix a l'àmbit formatiu i proposar accions conjuntes en relació a l'ensenyament.

El 19 de setembre de 2014, el Co NCA es va reunir amb el secretari d'Ocupació i Relacions Laborals i el director general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball del Departament d'Empresa i Ocupació (DEMO) per presentar el document amb les 36 propostes i va demanar que aquest departament en fes una valoració, sobretot de la part dedicada a les propostes en l'àmbit laboral.

El juliol del 2015, la Secretaria d'Ocupació i Relacions Laborals del DEMO va emetre un informe on, entre altres coses, deia:

1. Estar d'acord amb una regulació més flexible de la retenció a compte de l'IRPF, tot i que aquest tema és competència de l'Estat i caldrà emprendre accions en el Congrés dels Diputats.
2. Pel que fa a la necessitat que els treballadors del sector tinguin un sistema de representativitat mitjançant delegats sindicals o negociació col·lectiva, diu que s'ha de distingir entre els treballadors per compte al·liè i els autònoms. En el primer cas, caldria identificar les empreses del "món de la cultura" amb conveni col·lectiu propi i veure en quins convenis sectorials estan enquadrades. Pel que fa als autònoms, tant els que ho són en sentit estricte, com els que tenen assalariats al seu càrrec
- o els "depenents" (autònoms cooperativistes), no té sentit parlar d'un sistema de representativitat com el dels treballadors per compte al·liè.
3. En relació a la necessitat d'elaborar un cens de professionals adscrits als sectors culturals, només seria possible de manera voluntària i sota el paraigua d'una associació professional que els agrupés. En cap cas pot ser un registre obligatori sorgit d'una iniciativa pública.
4. La creació d'un sistema específic de protecció respecte a les intermitències en l'afiliació (curta vida laboral) i l'escassetat dels seus ingressos, és competència de l'Estat i s'hauria de canalitzar a través d'iniciatives legislatives adreçades als poders centrals.
5. L'adaptació del sistema RETA per a artistes inscrits en el règim d'autònoms també s'hauria de fer des de l'Estat, que té les competències exclusives en matèria de Seguretat Social.
6. La compatibilitat de la situació de jubilació amb la situació d'activitat artística també és de competència estatal.
7. El document proposa evitar l'ús abusiu de la contractació mercantil en casos en què la contractació de l'artista és clarament per compte al·liè. En aquests casos el Departament d'Empresa i Ocupació compta amb les actuacions de la Inspecció de Treball de Catalunya, que poden ser planificades per la mateixa Inspecció o bé com a resultat d'una denúncia.
8. Incorporar el personal tècnic i auxiliar a la normativa que regula el treball en espectacles públics, també és de competència estatal.
9. El Departament d'Empresa i Ocupació està d'acord amb la necessitat que el sistema RED sigui accessible per a la tramitació d'altres, baixes i variacions de dades de l'afiliació dels treballadors a la Seguretat Social, cosa que agilitzaria i simplificaria tots els tràmits administratius. Naturalment, el sistema RED també depèn de l'Estat.

Més informació al web www.conca.cat

Millora de la Llei de mecenatge

És un dels punts forts de les propostes del Co NCA dins de l'àmbit tributari, ja que l'actual Llei de mecenatge no és un instrument eficaç per captar fons privats destinats a la cultura: les deduccions són insuficients i no suposen un veritable incentiu fiscal; no s'inclouen noves fórmules de captació de fons privats i, a més, els beneficiaris només poden ser fundacions i associacions declarades d'utilitat pública.

El Co NCA ha recomanat l'aprovació d'una nova Llei de mecenatge que comporti un estímul suficient per incentivar l'aportació privada. Per reforçar aquesta idea va promoure el manifest **Declaració de Compromís amb el Mecenatge Cultural**, que es va presentar el 14 d'abril passat en un acte organitzat amb l'Ateneu Barcelonès i la Fundació Catalunya Cultura. Posteriorment, el 14 de juny, va tenir lloc un acte a l'Ateneu per reclamar a l'estat espanyol una nova Llei de Mecenatge i per agrair el suport al manifest de les 412 persones i entitats que s'hi van adherir. L'acte va tenir com a ponent convidat el cap de la missió de mecenatge del ministeri de Cultura francès, Robert Fohr, que va presentar el model del seu país.

Proposicions no de llei presentades al Congrés dels Diputats

- Per part del grup parlamentari de Convergència i Unió, per millorar les condicions fiscals i laborals dels professionals del sector de la cultura i de les arts, ajustant-les a les peculiaritats de les diverses activitats artístiques.
- Per part del grup parlamentari Socialista, per a la compatibilitat de la percepció de pensions amb els rendiments del treball derivats de l'activitat creativa.

Si tenim en compte que la majoria de qüestions són competència de l'estat espanyol i que la problemàtica que afecta els artistes en general, i els músics en particular, és la mateixa a Catalunya que a la resta d'Espanya, caldrà buscar complicitats amb totes les associacions estatals per tal de tenir la màxima representativitat davant de les administracions competents i obtenir així la força necessària per aconseguir una regulació efectiva que s'adapti a la realitat del sector.

Co NCA

El president del Co NCA, Carles Duarte, agraeix les adhesions al manifest **Declaració de Compromís amb el Mecenatge Cultural** en un acte celebrat a l'Ateneu Barcelonès

Han donat la nota ●●●

Foto: Toni Foxench

Josep Bastons

Ha estat guardonat amb la Creu de Sant Jordi, "per la seva contribució al gènere de l'havanera com a autor d'un bon nombre de peces, entre les quals *Mariner de terra endins*, *Tamariu* o *Lola, la tavernera*. Membre durant força anys del grup Peix Fregit, ha estat un dels puntals de la Cantada d'Havaneres de

Calella de Palafrugell. La qualitat de la seva obra i el seu cànon interpretatiu han contribuït a renovar el patrimoni musical de l'havanera sense traïr la tradició". Nascut a Palafrugell l'any 1927, Bastons va estudiar amb el mestre Frederic Sirés i durant molts anys va alternar la música amb l'ofici familiar de baster-tapisser. Va formar part de l'Orquestra Maravella, el Conjunt Tropicana i l'Orquestra Costa Brava, entre d'altres. Es va iniciar en el món de l'havanera el 1972 formant un grup amb Frederic Sirés, Maria Cervera i Manel Iglesias. L'any 1974 van adoptar el nom de *Peix Fregit* per participar a la Cantada d'Havaneres de Calella. Bastons va cantar amb el grup fins a la seva retirada dels escenaris, l'any 2007. Des d'aleshores s'ha dedicat a la composició i, fins al dia d'avui, és autor de més de vuitanta peces.

Montserrat Pratdesaba "Big Mama"

És la nova presidenta de la Societat de Blues de Barcelona. L'assemblea general d'aquesta associació, celebrada el passat 1 d'abril, va triar nova Junta Directiva i la va nomenar per ocupar la presidència, en substitució de Míriam Aparicio que ha ostentat el càrrec durant sis anys. Segons la Big Mama, Aparicio ha deixat el llistó molt alt perquè ha sigut una gran presidenta, amb una gran sensibilitat, que ha sabut encapçalar amb molt d'encert la direcció d'aquest projecte que té el blues com a eix central. Montserrat Pratdesaba és membre del Board de l'European Blues Union des del 2013 i ja ha anunciat que no es presentarà a la reelecció per tal de dedicar els seus esforços a la SBB. Des de 2014, també és membre de la Junta Directiva de MUSICAT.

Cobla Sant Jordi

El passat 12 de març, la comissió de la Capital de la Sardana va acordar d'atorgar-li el Premi a Mitjans Audiovisuals per la publicació del doble CD de sardanes d'Enric Morera, *La dansa dels modernistes*, amb la cessió d'enregistraments històrics del Museu de la Música de Barcelona. La combinació d'enregistraments històrics amb un d'actual afegeix un plus d'interès a especialistes i públic en general que dóna una perspectiva molt interessant de l'evolució interpretativa de la música per a cobla dels darrers cent anys. Els Premis Capital de la Sardana suposen un reconeixement per a persones, entitats i institucions que han desenvolupat una tasca de difusió i defensa de la sardana i la dansa tradicional. La Comissió Capital de la Sardana és l'encarregada d'atorgar-los, segons unes categories establertes, després de recopilar, proposar i analitzar les diverses propostes presentades.

Han donat la nota ●●●

Jordi Paulí

Ha estat nomenat director artístic del Festival Internacional de Música Popular i Tradicional (FIMPT), que se celebra a Vilanova i la Geltrú i que enguany arriba a la 36a edició. Paulí ha format part de formacions musicals com la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, la Banda Municipal de Barcelona, Roda de Saxos, La Tribu de Santi Arisa, la Big Band de Sabadell, la Big Band de Badalona, l'Orquestra Maravella, La Salseta del Poble Sec, Air Ensemble o l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, entre d'altres. Ha col·laborat amb desenes de músics com Paul Méfano, Joan Albert Amargós, Lluís Llach, Salvador Brotons, Ricard Roda, Francesc Burrull, Toni Xuclà, Esteve Molero, Xavier Pagès o Jesse Davis, i també ha col·laborat amb la companyia teatral Els Joglars en l'espectacle *Yo tengo un tío en América*. Paulí, que va néixer a Badalona però es considera vilanoví d'adopció, ha estat director de l'Escola Conservatori Municipal de Música de Vilanova i la Geltrú, on és professor de saxòfon i tenora, i també dirigeix la Big Band del mateix Conservatori. Ha creat el seu grup, Jordi Paulí Quartet, per experimentar nous camins musicals amb la tenora i el món de la improvisació. Actualment és director eventual de la Cobla Maricel i compagina la tasca pedagògica amb el vessant d'interpret de saxòfon i tenora. A més, és un dels compositors de sardanes més interpretats, amb més de 90 obres escrites.

Les Algues

Aquest grup d'havaneres format exclusivament per veus femenines celebra els seus 25 anys d'existència. En el moment de la seva formació era certament l'únic grup d'havaneres integrat per dones, cosa que els va comportar certes dificultats per fer-se un lloc en aquest gènere, fins aleshores conreat només per homes. Per celebrar l'aniversari han publicat un disc que és un document sonor de la trajectòria musical del grup. El seu estil, fidel a l'havanera clàssica, és equilibrat, transparent, amb harmonies coloristes i jocs contrapuntístics de les veus i els instruments, aconseguint així l'expressivitat romàntica de la melodia en l'havanera, a través de les veus femenines.

Han donat la nota ●●●

Jordi Parrot

Va rebre un homenatge amb motiu de la seva jubilació, en el decurs d'un dinar celebrat el passat 9 d'abril al restaurant Can Pau de Cantallops, al que van assistir més de 300 persones. Parrot ha estat instrumentista de La Principal de La Bisbal durant trenta anys. Ara que li arriba l'hora de la retirada, els seus companys de l'orquestra, amics, seguidors i admiradors li han volgut transmetre la seva amistat, consideració i estimació. Els seus companys diuen que en Jordi és una persona oberta, cordial i molt amable. Va néixer a les Escaules (Alt Empordà) el 1950. Va cursar estudis musicals al Conservatori del Liceu de Barcelona i després va començar a integrar-se a conjunts locals com instrumentista i cantant. El 1986 va entrar a formar part de La Principal de la Bisbal. Instrumentista de saxo (alt, soprà i tenor) i també de violí i piano, a la cobla ha ocupat el lloc de 2ª tenora. La seva versatilitat inclou la faceta de cantant tenor, que ha desenvolupat amb la seva gran veu i estil artístic. Els últims anys també ha realitzat una important tasca pedagògica. La seva gran personalitat, a tots nivells, l'ha posicionat com a referent indiscutible en el món de les cobles orquestres.

Cobla Ciutat de Girona

És la impulsora de la col·lecció "Fonoteca de Cobla" que té com objectiu preservar i difondre l'obra dels compositors gironins. Ara acaba de publicar el tercer volum de la col·lecció amb obres del compositor figuerenc Ramon Basil (1873-1938). A més de sardanes, el disc inclou cinc ballables per a formació d'orquestra. La cobla ha hagut de recuperar la formació d'orquestra de principis del segle XX, per tal d'oferir l'oportunitat de sentir aquestes peces tal com s'escoltaven a l'època en què es van crear. El disc també inclou dues sardanes per a cor d'homes, que ha enregistrat el Cor d'Homes d'Igualada amb la direcció de Pere Lluís Biosca. El treball es va presentar oficialment el dia 4 de maig, en el marc de les Festes de la Santa Creu de Figueres.

Ramon Basil també va destacar per haver participat en la fundació del Sindicat Musical de la Província de Girona, que es va constituir a Figueres l'any 1917 per tal d'emparar i defensar els drets dels músics, tal com explica el president de MUSICAT, Josep Reig, en el llibret que acompanya el disc.

La nota trista ●●●

> Uma Ysamat

(Barcelona, 1948)

Montserrat Suñé Ysamat, més coneguda com Uma Ysamat, va morir el passat mes de febrer en un malaurat accident de trànsit. Artista de llarga trajectòria, va començar com a pianista clàssica, alumna de Maria Canals, i va acabar sent una creadora polifacètica que va compartir projectes amb molts artistes, entre ells Carles Santos. El passat 1 de maig, l'associació cultural "La Penyora" de Girona li va organitzar un homenatge en què van actuar amics seus, com el mateix Carles Santos, la ballarina Sol Picó o el músic i compositor Alfonso de Vilallonga, entre d'altres. Després de les actuacions, al cinema Truffaut de Girona es va projectar la pel·lícula **Catástrofes (L'hivern)** amb guió i direcció d'Uma Ysamat, que va plantejar aquest projecte audiovisual com un homenatge a la música – a la Gran Música – com a referència fonamental en la cultura de molts pobles, elaborant una pel·lícula muda dividida en les quatre estacions de l'any però des d'una visió pròpia.

> Juan Evangelista Sánchez

(Alcantarilla, Murcia, 1939)

Va morir a Girona el 20 d'Abril de 2016. Juan Evangelista Sánchez va cursar estudis de violí, piano i trompeta al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona. Va estudiar violí sota el mestratge de Jaume Francesch, Gerard Claret i Vartan Manogian. Durant la seva joventut va tocar en diverses orquestres com a pianista, violinista, contrabaixista i trompetista. Destaca la seva etapa en l'Orquestra-Cobla de Mataró Els Solers i a La Principal d'Igualada. Des de l'any 1973 fins al 1983 va formar part com a violinista de l'Orquestra de Cambra de Girona, on en nombroses ocasions va exercir de violí concertino. També, va cantar a la Polifònica de Girona sota la batuta del Mestre Viader. Va fer una gran feina com a professor titular de violí del Conservatori de Música de Girona durant més de 20 anys i va fundar l'Orquestra de Cambra Juvenil del CMG. Va ensenyar violí, piano, solfeig, cant coral, harmonia, acústica i altres assignatures musicals en diverses escoles de música, a Hostenric, Maçanet de la Selva i Olot. Després, encara va tocar amb l'Orquestra Metropol i amb el Conjunt Latin Swing.

MUSICAT i la Fundació SGAE inicien enguany un acord de col·laboració

Des de la Fundació SGAE a Catalunya ens plau dirigir-nos a tots vosaltres, com a associats de MUSICAT, en aquesta nova secció de la revista que iniciem com a fruit de l'acord de col·laboració que enguany endeguem ambdues entitats.

La SGAE i la Fundació SGAE comparteixen amb MUSICAT els objectius fundacionals de representar el col·lectiu de compositors i músics a tots els efectes, defensar els interessos professionals dels associats i identificar la professió com a tal.

Des d'aquesta secció anirem informant d'aquells projectes i programes que us poden ser de més interès.

L'autoria com a element clau del sector cultural. Una de les línies d'actuació de la Fundació SGAE se centra en oferir beques i ajuts que fomentin el desenvolupament professional i formatiu dels socis, i en la realització de plans d'assistència social.

Us informem que actualment tenim oberts els següents ajuts per als socis de la SGAE:

- Ajudes a viatges per a la promoció internacional de la música. Convocatòria contínua. (Fins al 30 de novembre)

El 20 de juny es va tancar la segona convocatòria per a les ajudes a la creació de músiques populars i les ajudes a la promoció internacional de música: gires i actuacions.

No deixeu de consultar el programa complet de beques per a la formació internacional en creació de música.

Trobareu tota la informació relativa a beques i ajudes a la pàgina web de la Fundació SGAE:

www.fundacionsgae.org

Fundació SGAE: ajudes per als compositors i lletristes

Els objectius de la Fundació SGAE són donar suport a l'autoria i la creació, vetllar pel respecte als drets d'autor, i posicionar i promoure socialment

Bústia de consulta de la SGAE

Si teniu qualsevol dubte sobre drets d'autor, registre d'obra o qualsevol tema relacionat, podeu dirigir-vos a nosaltres sempre que ho necessiteu. Escriviu-nos un correu electrònic amb la vostra consulta a sgaecat@sgae.es i us ajudarem a resoldre-la.

Novetats discogràfiques ● ● ●

> **Moonstruck** – Enric Verdaguer

És el primer àlbum d'aquest músic igualadí que, amb 21 anys recent complerts, ja es perfila com un nou talent en el panorama musical català. Editat per Sony Music i Música Global, l'àlbum inclou una dotzena de cançons de pop, folk i indie poètic que Verdaguer ha compost a veu i guitarra i que després han pres forma a l'estudi, gràcies a la producció de Toni Ten i d'Antonio Escobar. Cada cançó té una història al darrera i sorgeix de la necessitat d'expressar idees i sentiments a través d'un recorregut musical molt personal guiat per la guitarra acústica, amb referents com Damien Rice, James Bay o James Vincent McMorrow, ente d'altres.

> **Mai és massa** – Frank Montasell

Després de deu anys acompanyant infinitat d'artistes i actuant amb projectes propis com Sol Lagarto o actualment Marina BBface & The Beatroots, el guitarrista, productor i també cantant Frank Montasell ens sorprèn amb un treball carregat d'energia i originalitat. Un disc personal, signat per ell, però que té un esperit de banda que és la suma de totes les coses que li agraden: funk, soul i rock. Editat per Discmedi, amb secció de vents, secció de cordes, cors femenins, col·laboracions especials i tota mena de luxes, no s'hi troba a faltar cap ingredient.

> **Aham Sigah** – Doctor Prats

L'inici de Doctor Prats va ser molt ràpid i els components de la banda amb prou feines es coneixien. El cantant i guitarrista Marc Riera feia temps que tenia cançons pròpies, i va anar engrescant músics propers per enregistrar *Patates amb peix* (autoeditat, 2015). Va ser en els directes on el grup va fer pinya i on va néixer el crit de guerra que esdevindria el títol del següent treball, *Aham sigah* (Música Global, 2016). Produït per ells mateixos, conjuntament amb David Rosell (Dept., Brams), amb aquest treball han volgut investigar en l'electrònica sense perdre els patrons típics de swing i cumbia.

> **Invitation** – Helena Rosich

És el primer disc d'aquesta cantant gironina de jazz, una advocada amb passió per la música que ja havia enregistrat un disc amb el grup Jazzyments. *Invitation* es va enregistrar als estudis 5Grama del guitarrista gironí Francesc Ubanell, amb un grup format pel mateix Ubanell, Alexandre Carbonell (piano), Joan Martí (contrabaix), César Martínez (bateria) i Adrià Bauzó (saxo i flauta). El treball recull deu temes que giren al voltant de l'amor i el desamor, vuit dels quals són estàndards de jazz; els altres dos són adaptacions jazzístiques: *Blackbird* de The Beatles i *Em dius que el nostre amor*, el poema de Joan Vergès musicat per Toti Soler.

> **Strideboom!** – La Madam Boogie

La Madam Boogie és un projecte del pianista Albert Llovet, juntament amb el contrabaixista David Bayés i el bateria Rafel Rostey. Neix a principis de 2013 amb la finalitat d'anar a les fonts directes de les primeres manifestacions del jazz i recuperar-ne el so original, gràcies a la tecnologia. Enregistrat als estudis Ground de Cornellà de Terri, aquest primer treball és un homenatge als pianistes de jazz dels anys vint i trenta del segle passat i, concretament, als pioners de l'estil *stride piano*. Aquest treball "d'arqueologia musical" conté algunes rareses, com per exemple el tema *Carolina Shout*, de James P. Johnson, que Llovet va transcriure a partir d'un rotlle de pianola.

> **Ets especial** – Landry el rumbero

El tercer disc de Landry el Rumbero inclou temes originals, aptes per a tots els públics. La banda està formada per músics, païos i gitanos, integrants de bandes de rumba catalana com La Troba Kung Fú, Sabor de Gràcia o AiAiAi, entre d'altres. Amb ells, Landry el Rumbero s'endinsa en sons que transmeten la riquesa de la fusió cultural i lletres que ens aporten informació sobre la cultura gitana i la Rumba Catalana, permetent-se llicències musicals que van des de la bossa nova al sobà passant per ritmes balcànics. En el disc hi col·laboren, Els Amics de les Arts, Irtisori Klezmer Band, Macedònia, Betty Akna, Sicus Carbonell i Sabor de Gràcia.

> **Freedom Songs** – The Gourmets Vocal Quartet

Es tracta del primer àlbum d'aquest quartet format a Barcelona l'any 2013. The Gourmets Vocal Quartet s'endinsa en el gospel i el soul amb formació de "jubilee quartet", a l'estil de grups mítics com The Golden Gate Quartet, The Dixie Hummingbirds o Sam Cooke & The Soul Stirrers, amb vocació de donar a conèixer la música afroamericana, des dels espirituals negres fins al gòspel i el soul. Àlex Delgado, Jordi Vallespi, Abel Garcia i Javier Canales són les quatre veus solistes, perfectament harmonitzades, que ens ofereixen un gòspel fresc i potent, de gran qualitat. El disc s'ha enregistrat als estudis BeatGarden de Barcelona.

> **Les cançons de Sobremunt** – Els Tranquils

L'any 1976, en Jaume Arnella va descobrir a Sant Martí de Sobremunt una sèrie de cançons tradicionals que cantaven les dones del poble mentre treballaven. El 1992 va presentar aquestes cançons al festival Solc i l'any següent, en el marc del mateix festival, es va fer la La Trobada de Cantadors de Sobremunt, que es va enregistrar en un cd. Després, en Jaume Arnella va entregar a en Ramon Manent la lletra i partitura de les 24 cançons de Sobremunt que havia transcrit en la seva recerca. Ara, més de 20 anys després, Els Tranquils han decidit enregistrar algunes d'aquestes cançons que ja fa temps que formen part del seu repertori.

> **Somos** – El Son de la Chama

Es tracta del segon treball d'aquesta banda formada per set músics d'entre Reus i Tarragona. Després de l'èxit aconseguit amb el primer disc, *Consciència*, i sense abandonar l'aspecte mestís i de fusió de la seva música, a Somos han buscat un canvi de sonoritat, un caràcter analògic i original, fins aconseguir un ambient càlid i homogeni que envolta els 11 temes d'aquest treball. L'objectiu era compondre i defensar les cançons nues, a veu i guitarra, per vestir-les després, sumant tots els instruments, bases i arranjaments fins a aconseguir la força necessària que cada tema requeria. En aquest treball hi destaquen les col·laboracions d'Anita Kuruba de Canteca de Macao en el tema "Desquiciado", de Pancho de La Raíz en el tema "Rebeldía".

> **Sueño inmaterial** – Laura Simó & Pedro Ruy-Blas

Aquest disc és l'etapa final d'un projecte que va néixer el 2008 quan Laura Simó va conèixer el cantant madrileny Pedro Ruy-Blas. L'any 2009 van estrenar a Madrid un espectacle amb 33 músics a l'escenari (Big Band, secció de cordes i sextet), dirigits per Joan Albert Amargós i amb Carme Canela com artista invitada. Després el van portar a Barcelona, al Palau de la Música, on van incorporar Carles Benavent i el van gravar i filmar en directe. Finalment, el van presentar al Carnegie Hall de Nova York. Ara, gràcies a un crowdfunding des de la plataforma *Que no pare la música*, han pogut materialitzar el somni de veure el concert publicat en cd i dvd, amb la col·laboració dels estudis madrilenys Dalamix.

El ball de nit

Històries de músics

Tanmateix, me n'he sortit. Després de cap a trenta anys de gestació, ha parit la burra i finalment ha vist la llum la recopilació d'aquelles històries que explicaven els músics d'abans i que feien les delícies de les sobretauls musicals d'aquell temps. Naturalment això passava quan la convivència entre els músics era de tal magnitud, que superava la que teníem amb les mateixes famílies. Ara els músics tornen sovint a casa i la dita convivència ha minvat considerablement. També era abans que els mòbils i les tablets acabessin amb les tertúlies de sobretaula, no tan sols les musicals, sinó les de tota mena. Ara, la connexió constant amb el món mundial fa que estem absolutament aïllats de l'entorn més immediat i la realitat virtual ens distreu totalment de la realitat tangible.

Tot plegat em va fer pensar que aquestes entranyables històries i/o llegendes, corrien seriós perill de quedar absolutament arraconades i definitivament oblidades. Precisament a causa d'aquest temor, se'm va despertar l'interès per recollir-les a través de l'escriptura que, indubtablement, resulta molt més segura que no pas la fràgil memòria. I encara més si es tracta de la memòria dels músics.

Quan encara estava a l'orquestra Marina, armat amb una cinta de casset, em vaig entretenir a gravar les històries que explicaven l'Alfons Sabaté (n'era un autèntic especialista) i en Salvador Riumalló. Ja a la Maravella, el meu principal interlocutor va ser en *Veliu* de Tortellà, que havia viscut situacions de tota mena i es delia per explicar-les. Però com sia que no en feia prou amb els narradors que hi havia a les respectives orquestres on militava, també vaig entrevistar "el Moreno", en Viladesau, en Morell, l'Enric Vilá... I tants d'altres músics d'arreu, fins a reunir un centenar d'històries que, un cop seleccionades i transcrites al paper, han configurat

el document destinat a preservar-les per a futures generacions de músics i públic interessat.

La meua primera intenció va ser simplement explicar les anècdotes, però a mesura que ho anava fent em vaig adonar que, de forma inconscient, escrivia la crònica d'aquella forma de vida tan peculiar dels músics de l'època. Aleshores, per facilitar-ne la comprensió, vaig separar les històries per capítols que fan referència a les constants que més han marcat la vida dels músics: la son, la gana, els viatges, la picaresca...

Finalment vaig tenir la sort de topar amb l'Editorial Gavarres. Un equip de gent que va esmerçar tanta il·lusió com jo mateix en el projecte. El resultat ha estat un llibre d'una gran qualitat d'edició i que surt a un preu summament assequible. Un llibre digne de guardar... i de rellegir. És a dir, el que mereixien aquells músics que van ser capaços de convertir la seva professió en llegenda.

Antoni Mas

